

opíraje jej o to, že těchto knih potřebuje nevyhnutelně pro provoz své živnosti, kupecké a technické poradny. Návrh ten byl však usnesením z 1. února 1934 pravoplatně zamítnut. Nový návrh, o kterém bylo rozhodnuto usnesením prvního soudu ze dne 28. března 1934 a napadeným usnesením, zněl též na zrušení exekuce ve příčině t ý c h ž v ě c í a byl odůvodněn týmiž skutečnostmi, jako návrh dřívější. Jde tedy o věc pravoplatně rozhodnutou, takže nižší soudy neměly o návrhu nově rozhodovati, nýbrž měly jej odmítnouti. To, že stěžovatel dřívější návrh opíral po p r á v n í stránce o ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř., kdežto pozdější návrh o ustanovení § 251 čís. 5 ex. ř., nemůže na tom nic měniti, poněvadž posouzení, pod které ustanovení § 251 ex. ř. by zabavené věci spadaly, jest otázkou právní, kterou řeší soud, a nezáleží na tom, zda navrhovatel má mylný právní názor a podřaduje věc pod jiný důvod § 251 ex. ř. (srovn. rozh. čís. 11.927 sb. n. s.). Stěžovatel v novém návrhu poukázal sám k tomu, že se podřadění v návrhu dřívějším stalo omylem, ač ze skutkového děje bylo jasno, že pro návrh přichází v úvahu čís. 5 a nikoli čís. 6 § 251 ex. ř. V tom směru mohl podati proti prvnímu usnesení rekurs. K pravoplatnosti rozhodnutí jest přihlížeti v každém údobí řízení, nejen v řízení sporném, nýbrž i v řízení exekučním a nesporném, neboť základní zásadou soudních řízení jest, aby o téže věci nebylo rozhodováno opětovně, po případě s různými výsledky (srovn. §§ 240, 261, 475 poslední odstavec c. ř. s. a § 41 e), zák. čís. 100/31 o nesporném řízení).

Čís. 13747.

Uvalení konkursu na jmění povinného nebrání tomu, by se nebylo domáháno uspokojení práva na oddělené uspokojení návrhem na povolení exekuce řízeným nikoliv proti správci úpadkové podstaty, nýbrž proti povinnému.

Bylo-li uvalení konkursu veřejně vyhlášeno a v exekučním návrhu výslovně uvedeno, nevadí, že v návrhu nebylo také uvedeno, že povinný jest v té příčině zastoupen správcem úpadkové podstaty, a nemůže to býti důvodem k zamítnutí návrhu.

(Rozh. ze dne 13. září 1934, R I 926/34.)

Vymáhající věřitel navrhl po prohlášení konkursu na jmění dlužníka, povolení exekuce proti dlužníku. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl, maje za to, že měl býti řízen proti správci konkursní podstaty dlužníkovi, nikoliv proti dlužníku osobně.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nehledě k důvodu, z něhož zamítl návrh na povolení exekuce, o rekursu znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Ustanovením § 5 konk. ř. nelze odůvodniti názor rekursního soudu, že návrh na povolení exekuce měl býti řízen proti správci úpadkové pod-

staty povinného a nikoli proti tomuto osobně. První odstavec tohoto zákonného ustanovení zakazuje od prohlášení konkursu úpadci jen, by nenakládal svým jměním, které tvoří úpadkovou podstatu. Při návrhu vymáhajícího věřitele na povolení exekuce proti úpadci nejde však o jeho nakládání s takovým jměním, nýbrž o jednání vymáhajícího věřitele. Šlo o právo na oddělené uspokojení, které podle § 12 konk, ř. není prohlášením konkursu dotčeno, a prohlášení konkursu nebránilo tomu, by vymáhající věřitelka se nedomáhala exekucí uspokojení tohoto práva. Podle § 9 ex. ř. mohla exekuce míti místo jen proti povinnému uvedenému v exekučním titulu, proti jiné osobě jen, když povinnost v exekučním titulu stanovená přešla s něho na tuto osobu. Takovou osobou však není ani úpadková podstata ani její správce. Úpadková podstata není tímž podmínem jako úpadce (srov. rozh. čís. 4181 sb. n. s.). Prohlášením konkursu pozbývá jen úpadce ve příčině jmění patřícího do úpadkové podstaty procesní způsobilosti a nastává v té příčině jeho zákonné zastoupení správcem úpadkové podstaty (srov. rozh. čís. 6420 sb. n. s.). Je nepochybné, že i proti procesně nezpůsobilému lze vymáhati nárok exekucí. Ovšem nabývá usnesení účinnosti, bylo-li doručeno jeho zákonnému zástupci. K nedostatku zákonného zastoupení jest podle § 6 c. ř. s., jenž podle § 78 ex. ř. platí i v řízení exekučním, přihlížeti z úřadu. Poněvadž uvalení konkursu na jmění povinného bylo veřejně vyhlášeno a muselo tedy býti známo i soudu povolujícímu exekuci — nehledíc k tomu, že v návrhu to bylo výslovně uvedeno — nevadilo, že v návrhu nebylo uvedeno, že povinný jest v té příčině zastoupen správcem úpadkové podstaty, a nemohlo to býti důvodem k zamítnutí návrhu. Rekursní soud však, vycházeje z nesprávného názoru, nezabýval se dalším důvodem uplatňovaným v rekursu, totiž, že prý podle poměrů nedalo se očekávati docílení výtěžků, které by mohly býti použity k uspokojení vymáhající věřitelky a nestačily by ani ke krytí útrat, a že proto neměla býti vnucená správa vůbec povolena a bylo proto uznati, jak ve výroku jest uvedeno.

Čís. 13748.

Pro spor, jímž jest se domáháno předání vyklizeného nájemního předmětu na základě ustanovení nájemní smlouvy, platí kratší lhůty § 575, první odstavec, c. ř. s., třebaže nebylo žalováno i o zrušení nájemní smlouvy.

(Rozh. ze dne 13. září 1934, R I 1001/34.)

Žalobě pronajímatelů na nájemce o předání vyklizeného nájemního předmětu procesní soud prvního stupně vyhověl. Odvolací soud odmítl odvolání žalovaného jako opožděné, ježto bylo podáno až po uplynutí osmidenní lhůty § 575, první odstavec, c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalovaného proti odmítacímu usnesení odvolacího soudu.

Důvody:

Pro posouzení, zda jde o spor nájemní, v němž platí kratší lhůty uvedené v prvním odstavci § 575 c. ř. s., jest rozhodným obsah žaloby a